

[Holger Larsen.]

set i denne Forbindelse er det en Bestemmelse af overordentlig stor Betydning for de danske Kvinder.

Dertil kommer endvidere en anden Bestemmelse, som findes i det Lovforslag, vi behandlede i Gaar, nemlig Bestemmelsen om Oprettelse af kommunale Fødehjem. Jeg skulde tro, at Kvinderne, naar dette Lovkompleks er gennemført, vil udtale sig meget tilfredsstillende om hele den Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal er blevet ordnet.

Det er altsaa mit Haab, at Sygekasserne med de Goder, der tilføres dem, maa være i Stand til, saa vidt muligt uden Kontingentforhøjelse, at fortsætte deres Arbejde, der jo nu bliver udvidet. Dette Haab knytter jeg bl. a. ogsaa til en anden Fordel, Sygekasserne har faaet, idet der tilføres dem gennem dette Lovforslag en halv Million passive Medlemmer. Det drejer sig om den Del af Befolkningen, som hidtil ikke har forsikret sig, og som nu — vel ikke tvinges til at forsikre sig, men tvinges til at blive passive Medlemmer. Det er mit Haab, at langt den største Del af disse Medlemmer maa have saa megen social Forstaaelse, at de ikke nøjes med at melde sig ind som passive Medlemmer, men melder sig ind som sygeforsikrede. I det Øjeblik dette sker, vil det naturligvis tilføre Sygekasserne mere Styrke, thi jo større Medlemstallet bliver, jo bedre. Og navnlig af een Grund ønsker jeg det, fordi det Beløb, man har sat i Lovforslaget som Betaling for paassivt Medlemskab, ikke er særlig højt. Vi er blevet staaende ved 2 Kr. op til 25 Aars Alderen og ved 2 Kr. 50 Ø. efter 25 Aars Alderen.

Der er delte Meninger om, hvorvidt det er tilstrækkeligt, om det ikke burde være betydeligt højere, en 4—5 Kr., idet man løber en vis Risiko ved at have disse passive Medlemmer staaende i Kassen, som, naar de finder for godt, naar de bliver svagelige, kan lade deres Forsikring træde i Kraft. Fra anden Side har man fundet, at Beløbet skulde være dækkende. Det skal jeg ikke udtale mig nærmere om, jeg skal blot holde fast ved Haabet om, at det maa lykkes Sygekasserne ved et energisk Arbejde, ved Indvirkning paa de Mennesker, der skal være passive Medlemmer, at faa dem som sygeforsikrede Medlemmer.

Endvidere nævner jeg en saadan Ting som Frikørsel til ambulant Behandling; det hjælper for saa vidt ikke Sygekasserne, men det hjælper i høj Grad Medlemmerne.

Alt i alt tror jeg, man maa sige, at som

Forholdene nu ordnes, skulde Grundlaget for Forsikringen være i Orden, saaledes at man med Tryghed kan se Fremtiden i Møde.

Om det næste store Afsnit i Loven, Afsnittet om Invaliderne, maa jeg sige, at Invaliderne har faaet deres Takster omreguleret, saaledes at Hjælpen i Fremtiden vil blive fordelt paa en langt mere retfærdig Maade. I den Tid, vi lever i, er Invalidhjælpen nogenlunde ensartet udover Landet, til Trods for at der er stor Forskel paa Invalidernes Stilling. I det foreliggende Lovforslag er der taget Hensyn til Invalidernes Bopæl, til deres Svaghed, til Blindhed og til Børneantallet, og Taksterne er for de flestes Vedkommende forhøjet. De kan ikke nedsættes for nogen af de nuværende Invalider, undtagen i Tilfælde af Indtægtsforhøjelse; selv hvor man ved Omregningen maatte komme til det Resultat, at de kunde nedsættes, vil det ikke ske for de nuværende Invalider.

Dertil kommer, at baade Invaliderne og de gamle har faaet Pristalsregulering, hvad jeg sætter overordentlig stor Pris paa. Jeg synes, at Invaliderne og de gamle har faaet i meget høj Grad bedre Kaar ved den foreslaaede Pristalsberegning. Det er en stor Fordel for dem i den Tid, vi lever i, hvor Kronen har forladt Guldet, og man aldrig ved, hvornaar Prisstigning sætter ind, at være sat paa faste Takster, der ikke kan ændres uden ved Lovændring; vi ved af Erfaring, at det er uhyre vanskeligt at faa foretaget Ændring, og Ændring kommer altid bagefter. Ifølge Lovforslaget indrettes det saaledes, at hver Gang Priserne stiger 3 pCt., stiger Understøttelsen med 3 pCt. Dette er et meget stort Gode for Invaliderne og de gamle.

Dertil kommer for Invalidernes Vedkommende, at de gennem Lovforslaget faar langt mere forebyggende Forsorg, idet ikke alene Rentenydere og forsikrede, men ogsaa Børn under 15 Aar, ja, man kan praktisk talt sige hele Befolkningen under 30 Aar, sættes under forebyggende Opsigt, idet Læger, Skolelærere, o. s. v. skal indberette om Sygdomme, der ud i Fremtiden kan medføre Invaliditet.

Endvidere peger man i Loven paa, at Invalideretten skal gaa ind i et Arbejde for at skaffe Invalider Arbejde; det er for øvrigt noget, Invalideretten maaske nok til en vis Grad allerede gør. Det er et uhyre vanskeligt Arbejde, navnlig naar der skal skaffes Arbejde til fuld Betaling, og det er nødvendigt, hvis man overhovedet skal komme frem; men her paalægges det altsaa ligefrem Invalideretten saa vidt muligt at bringe